

ere derfor, som for de nuværende Amtsråad, saa og for de udvidede Amtsråad, hvorom her er Tale, de Anliggender, hvori de skulle handle umiddelbart paa den hele Amtsgemeens Vegne. Forsaavidt disse kun angaae administrative Foranstaltninger eller Erklærings Afgivelse, frembyder Sagen ingen Betænkellighed, og navnlig vilde Kjøbstæderne kun kunne vinde ved, at deres Udvalgte fik Leilighed til, f. Ex. ved Erklæringer angaaende Næringsdriften paa Landet, at gjøre deres Ansuelser og virkelige eller formæntlige Interesser gjældende. Derimod er det unægteligen en stor Vanfærlighed, at de betydeligste af disse Sager ere knyttede til Pengedrifter, og at Kjøbstæderne, der kun yde et ubetydeligt Bidrag til Amtsrepartitionsskatten, med Hensyn til Skattevæsenet have deres egenlige Forhold. Det er nemlig ikke tvivlsomt, at Kjøbstæderne i et passende Forhold bør bidrage til de Indretninger og Foretagender, som virkelig ere fælles; men det maa erkendes, at den Maalestok, hvorefter Landboerne yde deres Sammenfud, nemlig Hartkornet, ikke kan anvendes paa Byerne, fordi den ikke staaer i Forhold til deres virkelige Betydning, Skatteevne og Skattepligt — hverken i Sammenligningen mellem Kjøbstad og Land eller mellem Kjøbstæderne indbyrdes. Opgaven er altsaa at udfinde det Grundlag, hvorefter en retfærdig Fordeling skal skee.

Det turde ved denne Leilighed fortjene at komme under den alvorligste Overveelse, om virkelig Hartkornet under den Udvikling, Bindfærligheden og Velstanden paa Landet deels alt har opnaaet, deels med stærke Skridt inddegaaer, er den rette Maalestok for den kommunale Beskatning (baade til Sogn og Amt), og om der ikke turde være Grund til, ialtfald ved Siden af samme, at opstille en anden Skattebasis, som da kunde være fælles for By og Land, og hvorefter — enten i et lovbestemt Forhold eller med Hensyn til visse Hovedformaal — Bidragene til Udgifternes Udredelse kunde tilveiebringes. Det vil nemlig erindres, at Amtsrepartitionsskattens Indtægter udelukkende bæres af Hartkornet, og at Bestemmelserne om, at der til Sognekommunens Fattig- og Skolekat tillige skal liges en ulovbestemt Andeel efter Formue og

Leilighed, i Praxis — ialtfald i de fleste Dele af Landet — kun har erholdt meget ringe Betydning. I midlertid troer Udvalget, at Rigtigheden efter Hartkorn i Reglen endnu er saa dybt rodfæstet i den almindelige Bevidsthed, at Haabet om snart at see den her omhandlede Reform i vort Communalvæsen gennemført, ikke bør knyttes til den Betingelse, at den tillige skal omfatte det hele Grundlag for det kommunale Beskatningsvæsen. Opgaven bliver da, under den Forudsætning, at Landdistricternes Delsler til Amtsrepartitionsskatten fremdeles skulle udredes efter Hartkornet, at bestemme det Forhold, hvori Kjøbstæderne, paa hvilke denne Norm er uanvendelig, skulle bidrage dertil.

Som bekendt, gives der en Række af Formaal, som — idetmindste for en Deel — rettest burde betragtes som Statsanliggender, men som nu engang ere lagte paa Amtene som et Slags kommunale Sager, hvortil Udgifterne for Landets Vedkommende bæres af Amtsrepartitionsskatten, for Kjøbstædernes Vedkommende forskudsvis udredes af Kammerekasjerne, mod. at de ved Aarets Slutning gjøres til Gjenstand for en Udjevning mellem Kjøbstæderne indbyrdes efter Folkemængden. Med Hensyn til disse Formaal (f. Ex. Delinqventfager, beneficerede Sager, Foranstaltninger med Hensyn til for den offentlige Sikkerhed farlige Personer, Underholdning af saadanne Fattige, som efter de gjældende Regler ikke kunne paabyrdes nogen særlig Forsørgelsescommune, Helbredelse af de Personer, som paa Grund af veneriske eller andre smitsomme Sygdomme eller paa Grund af deres militære Stilling tages under offentlig Guur, Apothekernes Visitation, medicinske Synsforretninger og Obductioner, extraordinair Indquartering, Fribefordring) vil det derfor være gjorligt at opgive, hvilke Udgifter de i en Række af Aar have medført saavel for Landboerne, som for hver af Kjøbstæderne i hvert Amt, og saaledes at opstille et Gjennemsnitsbeløb, der udtrykker det Forhold, hvori begge efter de nu gjældende Regler have bidraget til de samme. Beløbet vilde det ikke kunne ansees for givet, at dette Forhold ikke for Fremtiden vilde kunne komme til at stille sig anderledes, hvis de nu-